

Chương 33: Ellen Artorius

(Số từ: 3418)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:37 PM 10/11/2024

Ellen Artorius thẳng thắn và thanh lịch. Tuy nhiên, cô không phải là kiểu người quan tâm nhiều đến mọi thứ.

Cô không phải là người xấu, và thay vì vụng về, cô chỉ không biết cách hòa đồng với người khác. Cô chỉ có xu hướng tập trung vào việc luyện tập của mình. Vì vậy, cô không cố gắng tiếp cận bất kỳ ai vì cô nghĩ rằng người kia sẽ chỉ đẩy cô ra xa.

Cô có tài năng to lớn, nhưng cô không có cảm giác vượt trội xung quanh mình như thường lệ. Cô cũng không cảm thấy thấp kém như người ta thường cảm thấy khi đối mặt với một người mạnh hơn mình.

Cô không tỏ ra ngọt ngào, nhưng cô có một trái tim dịu dàng.

Tất nhiên, tôi đã dựng nên quá khứ cho cô ấy, nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa.

Dù sao thì, việc tôi có tỏ tình với cô hay không cũng không thực sự quan trọng. Tôi đã viết một bức thư tình cho Ellen vì cô sẽ không thực sự quan tâm đến chuyện này.

Ý tôi là, thực ra tôi chỉ làm thế vì điểm thôi.

Tuy nhiên.

“.....”

Điều đó làm tôi khó chịu.

Điều đó thực sự làm tôi khó chịu.

Không phải vì tôi thích cô hay gì cả, mà là vì lúc này tôi đã trở nên rất ý thức về cô nàng!

Tôi cảm thấy xấu hổ và nhục nhã đến mức không thể chịu đựng được. Tên khốn đó rõ ràng muốn tôi ở trong tình trạng đó. Đây chỉ là bắt nạt trắng trợn.

-Giờ thì, chuyển từ tư thế cũ sang tư thế này và...

Vào thứ ba.

Ellen ngồi cạnh tôi trong lớp lý thuyết kiếm thuật và tôi gần như phát điên vì điều đó.

Tất nhiên, Ellen và tôi là những học viên duy nhất của Lớp Royal học lớp này. Tất cả những học viên khác đều là học viên lớp thường.

Học viên mặc đủ loại đồng phục tụ tập ở đây. Trong số đó, những người có thể nhận ra đồng phục của Lớp Royal mà chúng tôi đang mặc, liên tục liếc nhìn chúng tôi.

Tôi có thể đọc được suy nghĩ của họ chỉ bằng cách nhìn vào mắt họ.

Wow, họ đến từ Lớp Royal phải không?

Đó chính là ánh mắt họ nhìn chúng tôi.

Mặc dù chắc chắn là đối tượng đáng ghen tị, nhưng những bộ đồng phục học viên này lại thu hút quá nhiều sự chú ý...

Bertus, Ludwig, Cliffman và Erich cũng nên tham gia các bài giảng về kiếm thuật, nhưng có lẽ họ đã chọn các bài giảng khác vào thời gian này.

Vậy, cô ngồi cạnh tôi có phải vì tôi là bạn cùng lớp ở Lớp Royal không? Có phải như vậy không?

Nhưng bình thường cô không phải là người quan tâm đến những điều này mà nhỉ?

Nghiêm túc mà nói, tại sao cô lại quyết định ngồi cạnh tôi?

Hà, hôm qua cô không nói chuyện với tôi vì lời tỏ tình đột ngột đó sao? Cô có để ý đến tôi không? Không thể nào. Cô không như vậy. Vậy tại sao cô lại ngồi cạnh tôi?

Cái gì thế này? Sao tôi lại bận tâm về chuyện này như một đứa trẻ mới lớn thế?

Tôi đã nhận thức được một cô gái như thế chỉ vì tôi đang cố gắng kiếm điểm sao? Thật nực cười!

Cụp

“.....”

Tôi đánh rơi cây bút vì không thể ngừng cựa quậy. Ellen lặng lẽ nhặt nó lên và đưa cho tôi.

“À, ờm. Cảm ơn nhé.”

“.....”

Đây có phải là một dấu hiệu tích cực không?

Bình thường cô không giúp người khác nhặt đồ mà? Dựa theo tính cách, cô sẽ không quan tâm đến những thứ này đúng không?

Tất nhiên, cô sẽ không quan tâm đến tôi sau khi nhặt nó lên và chỉ nghe bài giảng. À không, việc cô nhặt bút cho người khác chắc chắn không bình thường.

Không, nhưng tôi phải làm sao đây? Tôi không hứng thú với cô chút nào. Nếu cô đột nhiên nói với tôi rằng cô thích tôi thì sao? Tôi không thể chấp nhận điều đó chút nào.

.....

Tôi gặp phải một vấn đề.

Tôi bắt đầu tưởng tượng ra đủ mọi viễn cảnh hoang đường, thật nực cười mà.

Tất nhiên rồi.

Kết thúc bài giảng, Ellen rời khỏi giảng đường mà không thèm liếc nhìn tôi lấy một lần.

Cô có nhận ra mặt tôi ngay từ đầu không? Cô thậm chí còn không biết tôi là ai đúng không? Không, nhưng chúng tôi mặc cùng một bộ đồng phục.

Mặt tôi bỗng nóng lên không rõ lý do.

Đây là thời khóa biểu lớp học của tôi, không bao gồm các lớp học chung.

Thứ ba tôi sẽ học lý thuyết kiếm thuật, luyện tập kiếm thuật và lý thuyết ma thuật.

Thứ tư là buổi Huấn luyện Cảm Nhận Ma Thuật, Thiền Định và Kiểm Soát Siêu Năng.

Vào thứ sáu, tôi đã tham gia khóa huấn luyện Thánh Lực, Giả Kim Thuật và Võ Thuật Tổng Hợp.

Giờ đây, với tư cách là một người ở trình độ thấp hơn, tôi chỉ phải nghe ba bài giảng một ngày, nhưng khi tôi tiến bộ hơn, đôi khi tôi phải nghe tới năm hoặc sáu bài giảng một ngày. Ba năm đầu tiên giống như các khóa học cao trung, và nửa sau giống như các khóa học đại học.

Vì vậy, vì tôi không có chuyên môn gì cả nên tôi đã học các lớp kiếm thuật, ma thuật, siêu năng và thánh lực.

Lý Thuyết Kiếm Thuật và Thực Hành Kiếm Thuật là những bài giảng kết hợp do cùng một giáo viên giảng dạy nên đây là một bài giảng khá dài, trong đó người học đầu tiên sẽ học lý thuyết trong lớp học rồi sau đó thực hành trong phòng tập.

Một lớp học mà người học phải thực hành những gì đã học trong ngày và thậm chí phải học thêm những kiến thức mới trong khi thực hành.

Tất nhiên, vì đây cũng là một lớp học bình thường nên cũng không đến nỗi lộn xộn, nhưng vẫn có một nhóm học viên vụng về.

“Hãy giữ đúng tư thế! Hãy dồn sức mạnh vào tay!”

Vấn đề là tôi bị xếp vào loại người vụng về. Tất nhiên, tôi liên tục bị các trợ giảng chỉ trích vì sức mạnh cơ bản kém cũng như tư thế không tốt.

Thậm chí còn có rất nhiều học viên bình thường xuất sắc đến mức việc so sánh họ với tôi là hoàn toàn vô nghĩa, vì họ đã học kiếm thuật ngay từ sơ trung.

“Hoàn hảo. Đúng như mong đợi từ Lớp Royal. Cô ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.”

“.....”

Ellen đã hoàn thành hầu hết mọi nhiệm vụ chỉ trong một lần thử vì cô có thể chất phù hợp để bắt chước ngay những gì đã học, nên giáo viên đã khen ngợi cô nàng.

Những học viên khác cũng đang nhìn Ellen, chứng kiến kỹ năng của một người thuộc Lớp Royal.

Tôi thực sự không biết giáo viên đang nghĩ gì, nhưng cô ấy đột nhiên vỗ tay.

“Theo như tôi được biết thì có thêm một học viên của Lớp Royal ở đây. Tôi nghe nói là Ellen và Reinhardt. Tên cô là Ellen phải không?”

“Vâng.”

“Reinhardt!”

Tôi nhìn về phía họ khi nghe giáo viên gọi tên mình. Có vẻ như cô đã nghĩ ra một ý tưởng hay.

“Tuyệt. Chúng ta hãy tổ chức trận đấu tập đầu tiên giữa các học viên Lớp Royal!”

Không nhá.

Tôi không nghĩ đó là một ý kiến hay chút nào.

Bọn họ đột nhiên nhét một thanh kiếm luyện tập vào tay tôi, khi tôi vẫn chưa luyện xong tư thế cơ bản. Mọi người tụ tập xung quanh, muốn xem cuộc chiến giữa các học viên Lớp Royal. Mắt ai cũng sáng lên.

Đây là kiểu hành quyết công khai nào vậy?

Họ muốn tôi đấu tập với người mạnh nhất lớp à?

Trợ giảng đang hướng dẫn tôi lúc này có vẻ muốn nói rằng "Tôi không nghĩ đó là ý kiến hay" nhưng lại không nỡ nói với giáo viên.

Nếu tôi chết ở đây thì sao nhỉ?

Ellen nhìn tôi một cách thờ ơ và cầm thanh kiếm tập của mình.

“Tôi sẽ dừng lại khi mọi chuyện đi quá xa, vì vậy cứ thoải mái chiến đấu theo ý muốn.”

Giáo viên đó nói mấy lời nguy hiểm mà không chớp mắt. Không, tôi không muốn làm thế này đâu?

Trước khi tôi có thể đưa ra giải pháp để giải quyết tình huống này...

“Giờ thì, bắt đầu!!”

Tôi.

Bụp!

Tôi thậm chí còn không để ý Ellen Artorius đang tiến lại gần mình.

Một trần nhà xa lạ.

“.....”

Đầu tôi ong ong.

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Tôi nghĩ rằng có lẽ tôi đang nằm trên một chiếc giường nào đó.

Nhìn đầu tôi đau như vậy, có lẽ tôi đã bị thứ gì đó đập vào.

Vào lúc đó, tình huống xảy ra ngay trước khi tôi ngất đi hiện ra trong tâm trí tôi.

Ellen Artorius lao về phía tôi ngay khi có tín hiệu bắt đầu, rồi dùng kiếm đánh vào đầu tôi.

Và sau đó tôi ngất đi, nhỉ?

Không, nhưng tôi đang ở đâu...

“Gừ!”

“...Cậu tỉnh rồi.”

Khi tôi nhìn sang bên phải, một cô gái điềm tĩnh, lạnh lùng với mái tóc đen và đôi mắt đen đang nhìn tôi.

“Đây là bệnh xá, lớp học đã tan.”

Có lẽ tôi đã được đưa đến bệnh xá sau khi ngất đi. Giáo viên, người có vẻ là người phụ trách, đã kiểm tra tôi.

“Cơn đau sẽ sớm qua thôi. Không có gì nghiêm trọng đâu, cậu không cần lo lắng đâu nhé?”

“Vâng.”

Tôi gật đầu trước lời nói của giáo viên với vẻ mặt bối rối.

Giáo viên dạy kiếm thuật chết tiệt đó! Sao họ lại tổ chức một trận đấu tập bất ngờ thế? Cố làm ai đó ngất xỉu à! Tính sao với tôi đây?! Cô không phải là giáo viên sao?!

“Ồ...”

Ellen nắm lấy vai tôi khi tôi đang cố gắng đứng dậy.

“.....?”

Cô đang cố làm tôi vui lên phải không?

“Tôi không biết là cậu không biết kiếm thuật.”

Ellen nhắc tôi lên và giúp tôi mang giày trong khi nói bằng giọng buồn bã.

Cô bị sao thế?

“Vốn dĩ, tôi định sau khi cậu chặn kiếm của mình, sẽ nhắm vào cổ cậu, rồi để kiếm chạy theo kiếm của cậu mà kết liễu.”

“.....Ra, là vậy.”

Kế hoạch ban đầu là buộc tôi phải chặn bằng một đòn đánh thẳng, sau đó để thanh kiếm chạy theo lưỡi kiếm của tôi và nhắm vào cổ tôi.

Tuy nhiên, tôi thậm chí còn không kịp phản ứng với đòn đánh đầu tiên nên cô đã vô tình đánh trúng đầu tôi bằng thanh kiếm của mình.

Nói cách khác, đây là một tai nạn bất ngờ. Một tai nạn xảy ra vì tôi bất ngờ yếu vãi.

Vì thế.

Cô làm thế vì cảm thấy có lỗi phải không?

“À, nhìn này. Tôi nghĩ mình có thể tự đi được rồi...”

Nghe tôi nói, cô hạ cánh tay đỡ tôi xuống. Tôi bị đau đầu, nhưng không bị thương nặng. Dù sao thì, tôi đã bất tỉnh bao lâu rồi?

“À, chúng ta không phải tham gia tiết học tiếp theo sao?”

Ellen lắc đầu trước lời nói của tôi.

“Giờ là giờ ăn trưa rồi.”

Sau hai tiết học buổi sáng, thường là giờ ăn trưa. Tiết học thứ hai đã kết thúc, và bây giờ là giờ ăn trưa nên vẫn còn nhiều thời gian.

Không phải chứ.

Có nghĩa là cả hai sẽ cùng nhau ăn phải không?

Có lẽ là không. Cô chỉ trả lời những câu hỏi tôi hỏi. Ý tôi là, tôi đã tỏ tình với cô ngày hôm qua, bị từ chối và hôm nay cô đánh tôi một cái.

Thậm chí đó không phải là một cuộc chiến, thực ra là một trận đánh một chiều.

Tôi không thể cảm thấy xấu hổ hơn nữa. Tuy nhiên, người kia dường như không quan tâm nhiều, khiến tôi càng cảm thấy xấu hổ hơn.

“.....Cậu có muốn ăn trưa cùng tôi không?”

“.....”

Gật đầu

Điều tôi nhận ra là sau khi vượt qua một mức độ xấu hổ nhất định, thì điều đó không còn quan trọng nữa.

Lúc đầu, cô có vẻ như là một cô bé trầm tính và thờ ơ với hầu hết mọi thứ.

Hôm qua, tôi đã tỏ tình và cô đã từ chối, nhưng ngay lúc này tôi cảm thấy mâu thuẫn, vì tôi đã rủ người đó đi ăn trưa cùng mình. Tôi thường không phải là người như vậy.

Kiểu người không mang lại ý nghĩa cho bất cứ điều gì.

Cô ăn khi đói và không quan tâm đến việc cô ăn với ai. Nghĩ như vậy khiến nỗi lo lắng của tôi tan biến...

Tôi chỉ cần đối xử với cô theo cách mình muốn. Trừ khi tôi làm điều gì đó thô lỗ đến mức cô tát tôi, thì thế thôi.

Bởi vì cô vốn như vậy.

Nghĩ như vậy khiến đầu óc tôi sáng tỏ. Cô là kiểu người sẽ phản ứng giống nhau bất kể chuyện gì xảy ra, nên tôi có thể đối xử với cô thoải mái hơn một chút so với những người khác đúng không?

Bởi vì cô không hiểu lầm tôi và không có bất kỳ định kiến nào về tôi, cô chỉ đánh giá con người tôi mà thôi.

“Cậu có muốn ăn gì không?”

“Gì cũng được.”

Hở?

“Cậu có thực sự ỏn với gì cũng được không?”

“Ừm, gì cũng được.”

Dù tôi có nghĩ thế nào đi nữa thì đây cũng không phải lỗi của cô ấy, nhưng cô đã từ chối và còn đánh vào đầu tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy muốn trêu chọc cô nàng này một chút.

Hãy chuẩn bị tinh thần đi nhé.

Vì nơi này tương tự như Seoul nên cũng có những nơi tương tự như ở Seoul tại Đế đô Gardium.

Có lẽ vì thế mà có rất nhiều thứ quen thuộc. Ví dụ như ăn xin được tìm thấy ở Công viên Sông Hàn hay phố mua sắm gọi nhớ đến Quận Yongsan.

Và hôm qua, khi tôi ra phố này để gặp Kono Lint, tôi đã thấy một điều khiến tôi kinh ngạc.

Chẳng phải điều đó đã đủ để làm sụp đổ toàn bộ thế giới quan của tôi rồi sao? Đó chính là điều tôi thực sự mong muốn.

Ellen nghiêng đầu khi nhìn thấy món ăn này. "Mùi lạ quá."

Cheonggukjang.

Ellen không thể rời tay khỏi mũi khi nhìn thấy món cheonggukjang trong một chiếc nồi đất.

Một mùi mốc meo, nồng nặc lan tỏa khắp cửa hàng.

Tôi không hiểu tại sao nhưng nó tồn tại.

Tại sao nó lại tồn tại ư? Ồ thì, đó là điều tôi mong muốn nhất lúc này.

Dù sao thì đó cũng là món ăn quê hương tôi! Tôi rất vui khi được ăn lại món đó, bất kể thế nào!

Và đó là cách tôi đưa cô tới đây.

Có chuyện gì vậy? Cô đã nói là sẽ ăn bất cứ thứ gì mà đúng không? Hả?

Sợ thì đi về.

“Mùi này giống như thứ gì đó tôi không nên ăn.”

Tôi lắc đầu trước lời nói của Ellen và chỉ vào những người đang ở trong cửa hàng.

“Người dân ở đây vẫn ăn món này bình thường mà?”

Tất nhiên, tất cả bọn họ đều là người lớn cũng như là giảng viên. Ellen nghiêng đầu khi nhìn những người đang ăn.

-Temple đỉnh ha. Ở đây còn có cả đồ ăn phương Đông nữa.

-Có nhiều người từ khắp nơi trên thế giới đến đây mà. Thế nên mới vậy.

Rõ ràng, đây được mô tả là món ăn phương Đông, mặc dù tôi không biết gì về bối cảnh đó. Tuy nhiên, vì Temple thu hút học viên từ khắp nơi trên thế giới, họ phải chuẩn bị rất nhiều món ăn truyền thống mà người ta thường không tìm thấy ở bất kỳ đâu ngoài nơi xuất xứ của nó. Nếu có cầu thì ắt sẽ có cung. Có thể nó đắt hơn ở một nơi khác, nhưng còn nơi nào khác để có được loại thức ăn này?

Ờ thì, điều đó khá hợp lý.

Nó giống như một con phố ẩm thực ở New York. Vì có nhiều người từ khắp nơi trên thế giới đến nên họ bán rất nhiều đồ ăn quốc tế.

Dù sao thì, cheonggukjang là một chuyện, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy vui vì jjamppong và kimchi tồn tại trên thế giới này.

Vậy họ còn có món hầm kim chi và món hầm quân đội không?

Không, chẳng phải sẽ rất kỳ lạ nếu có món hầm quân đội sao? Trên thế giới này không có lính Mỹ, vậy làm sao có thể có thức ăn do quân đội Mỹ mang đến?

Không, nếu nghĩ kỹ thì cheonggukjang cũng có nguồn gốc từ nơi khác nhỉ?

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với nơi này vậy?

Tôi đã ở đâu vậy?

“Đến đây, nhìn xem.”

Tôi bắt đầu trộn cơm với cheonggukjang, lấy ra khỏi nồi đất, rắc bột rong biển và dầu mè lên trên rồi bắt đầu ăn.

Ellen nhìn tôi ăn với vẻ mặt mệt mỏi.

Cô có đang phân biệt đối xử với một nền văn hóa khác ngay lúc này không? Cô có muốn gặp rắc rối không?

Thành thật mà nói, đây không hẳn là món ăn ưa thích của tôi, nhưng thỉnh thoảng tôi cũng cần. Cô chỉ tiếp tục nhìn tôi ăn một cách thích thú.

Tuy mùi rất nồng nhưng cuối cùng tôi cũng được trải nghiệm lại hương vị quê hương sau một thời gian dài.

Tôi cũng hơi cảm động nhưng không đến mức rơi nước mắt.

Cái gì?

Nơi này thực sự làm ra món kim chi rất ngon.

Vậy đó. Ý nghĩa của cuộc sống.

Đúng như dự đoán, về bản chất, tôi vẫn là một ông già.

Họ có rượu soju không? Họ không bán cho trẻ con đâu nhỉ?

Ellen đang nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt sâu thẳm và đầy suy tư.

“Nè, đưa cái đó cho tôi. Tôi sẽ làm dùm cậu.”

Tôi cầm bát cheonggukjang của cô ấy, trộn mọi thứ trong bát, múc một thìa và đưa lên miệng cô ấy.

“Mở miệng ra. Thử xem.”

“Aaa, ừm. Ồm.”

Ellen liên tục mở đôi môi nhỏ, có lẽ là vì mùi tanh nồng xông vào mũi. Lông mày và môi cô giật giật, dường như cô thậm chí còn nghi ngờ đây có phải là đồ ăn của con người hay không.

Nhìn phản ứng của cô trông giống như một con cá đang há miệng rồi ngậm lại vậy. Dễ thương quá phải không?

“Ôi, cánh tay tôi sắp rụng mất rồi nè!”

“Aaa, aann...”

Khi tôi phàn nàn, cuối cùng Ellen cũng mở miệng và tôi cho một thìa vào.

Đó là sự trả thù vì cô đã đánh tôi.

Ellen nhai một miếng với vẻ mặt không chắc chắn.

“He, hehe. Thế nào? Cảm thấy mềm dẻo chứ?”

“!”

Ellen nhắm chặt mắt khi đưa cả viên vào miệng với vẻ mặt cau có.

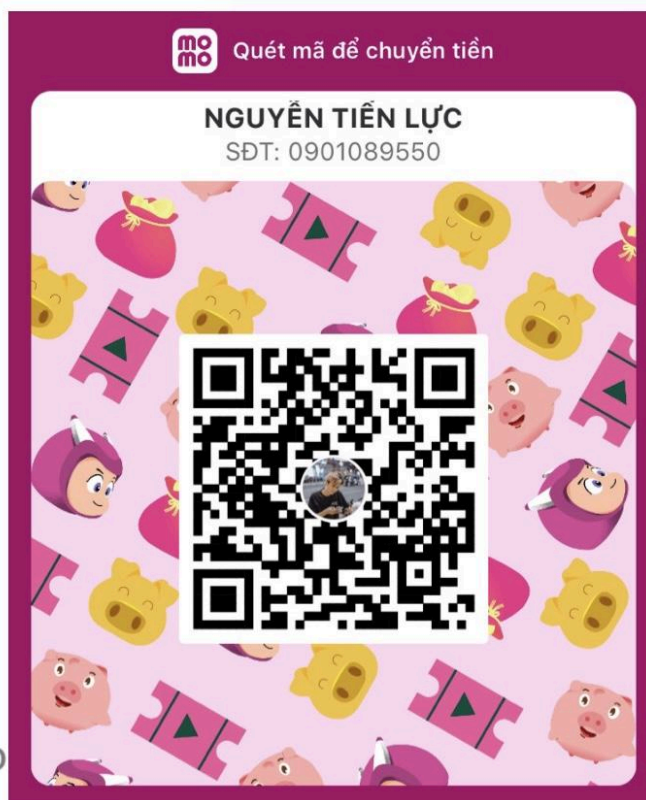
Có vẻ như cảm giác bị từ chối của cô đã lên đến đỉnh điểm sau khi cô đưa nó vào miệng. Không thể nhả hoặc nuốt, Ellen bắt đầu dậm chân.

Một cô gái 17 tuổi thẳng thắn, sành điệu và xinh đẹp?

Haa, đúng là ông trời không ban cho ai tất cả!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading